

Nens famosos

Què passa quan algú viu l'època més important de la pròpia trajectòria vital i professional entre els 12 i els 16 anys? Aquesta és la pregunta que un es fa després de veure el documental que Netflix ha produït sobre el grup infantil Parchís

(*Parchís: el documental*). Cinc preadolescents (tres nens i dues nenes) van viure, en cinc anys durant els quals es van convertir en adolescents, una carrera meteòrica que els va catapultar cap a la fama, primer a Espanya i després, sobretot, en alguns països de Llatinoamèrica durant la primera part dels anys 80. El cas dels Parchís té la particularitat que aquells nens no estaven especialment dotats per a la música ni, encara menys, pel ball. No eren, ni de bon tros, virtuoses (com podríem pensar d'altres casos d'artistes infantils coneguts com Marisol o Michael Jackson, que després van continuar amb èxit les seves carreres) ni, encara menys, nens prodigi. La maquinària mediàtica, una bona estratègia comercial, un grapat de cançons enganxoses i el moment adequat els va convertir, això sí, en nens famosos. Molt famosos: milions de discos venuts, concerts multitudinaris, samarretes, còmics, mitja dotzena de pel·lícules, jocs de taula amb la seva imatge... Els Parchís són una icona televisiva i musical de la infantesa dels qui ara ron-

dem la cinquantena. El documental també apunta l'aparició d'un fenomen, el de l'explotació infantil a través dels mitjans, que ha generat grans fortunes de les quals, sovint, els últims beneficiaris han estat els infants i les seves famílies. De fet, apareix una de les famílies visiblement molesta pel que consideren, en aquest sentit, gairebé una estafa. La majoria de progenitors, però, resten al marge del documental. Moguts entre la ignorància empresarial i la vanitat de tenir un fill famós, en una època en què l'explotació dels drets d'imatge devia anar molt diferent de com funciona avui dia, aquells pares es van deixar portar pel miratge d'uns luxes efímers, sense pensar massa que els seus fills creixien envoltats d'un món irreal i allunyats de les famílies durant llargues temporades. El debat sobre quins són els límits morals de l'explotació infantil queda lluny, però, de *Parchís: el documental*. Sí que deixa clar que aquells nens i nenes han arribat a la cinquantena amb l'estigma d'haver format part d'aquell grup infantil famós. Sempre han estat i seran aquell nen o aquella nena dels Parchís. Per tant, no deixa de ser una bona excusa per replantejar preguntes que, en el món exposat en què vivim des de la proliferació de les xarxes socials, caldria no oblidar: és lícit condicionar el futur dels infants venent la seva imatge a canvi d'una mica de fama, un pessic de vanitat i (no sempre) beneficis econòmics?

